

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 20^{ον}. || 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1866.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

THE
ΦΥΣΕΩΣ.

ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.

II.

ΑΙ ΘΕΡΜΑΙ ΠΗΓΑΙ.

Αἱ ἀναρρίπτουσαι θερμά ὕδατα πηγαὶ εἶναι ἑτέρα μεταλλικῆ ἀπόρροια. Αἱ πηγαὶ αὗται εἶναι συνεχεῖς ἢ διαλείπουσαι καὶ εὐρίσκονται τὸ πλεῖστον ἐν Ἰσλανδία. Ἴδου ἡ περιγραφή αὐτῶν κατὰ τὸν λόρδον Δουφφερέν.

« Μικρὸν μετὰ τὴν ἔλευσιν ἡμῶν παρὰ τὰς θερμὰς πηγὰς καθήσαντες ἡσύχως καὶ ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς νυκτός, ὁμοίου σχεδὸν πρὸς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἐπίνομεν τὸν καφέν μας, ὅτε αἴφνης μᾶς ἐφάνη ὅτι ὑπὸ τοὺς πόδας μας ἐδρόντησεν ὑπόγειός τις κανονοστοιχία· ἡ γῆ ἔβρεμε, καὶ ἐγερθέντες ἐτρέξαμεν πρὸς τὴν μεγάλην λεκάνην. Ὅτε ἐφθάσαμεν παρὰ τὰ χεῖλη αὐτῆς πᾶς ἤχος εἶχε παύσει καὶ μόνον ἐλαφρὸν κυματισμὸν ἠδυνήθημεν νὰ παρατηρήσωμεν εἰς τὸ κέντρον, ὡς ἐὰν δαίμων τις διετάραξε τὸ ὕδωρ διερχόμενος. Παρορ-

γισθέντες ἐκ τῆς ψευδοῦς ταύτης ταραχῆς ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐκδικηθῶμεν τὴν ἀποτυχίαν μας ταραττοντες τὴν Strokr. Ἀνάγκη νὰ μάθητε ὅτι ἡ Strokr εἶναι ἄμοιρός τις πηγῆ, τόσον ὀλίγον κυρία τῶν παθῶν τῆς καὶ τοῦ στομάχου τῆς, ὥστε δύναται τις νὰ κάμη αὐτὴν νὰ ἀναρρίπτῃ ὕδωρ ὀπόταν θελήσῃ.

Πρὸς τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ρίψῃ τις ἐν τῷ στομίῳ αὐτῆς ποσότητα βῶλων χρώματος ἢ χόρτων· μετὰ τινὰ λεπτὰ τὰ ἀντικείμενα ταῦτα τὴν ἀνησυχουσι καὶ ἀρχίζει νὰ κινῆται μετ' ὀργῆς, ταραττομένη ὑπὸ τῶν ναυτιάσεων αὐξανούσης καχεξίας· βρυχᾶται, συρίζει, βράζει ὀρμητικῶς, μέχρις οὔ, κυριευομένη ὑπὸ λύσσης, ἐκρίπτει εἰς τοὺς ἀέρας στήλην ὕδατος τεσσαράκοντα ποδῶν ὕψους, ἣτις συμπαρασύρει πάντας τοὺς βῶλους, οὓς ἐρρίψαν αὐτῇ νὰ καταπίῃ, καὶ τοὺς ἐπαναρρίπτει θερμούς καὶ ἡμιχωνευμένους. Ἄλλ' ὁ στόμαχος τῆς δυστυχούς τοσοῦτον ταρασσεται ὥστε ἐπὶ πολὺν χρόνον κατόπιν, ὅτε οὐδὲν ξένον στοιχεῖον ὑπάρχει ἐν αὐτῇ, ἐξακολουθεῖ νὰ πάσχη ἐκ λυγχός καὶ νὰ ἀποφλεγματίζεται, ἕως οὔ ἐπὶ τέλους, ἀπαυδῶσα ἐντελῶς, συστέλλεται περὶ αὐτὴν στένουσα καὶ ἀποσύρεται εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀντροῦ τῆς.

Ἵπερήφανοι εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ πειράματος τούτου, ἐπορεύθημεν νὰ ἐξετάσωμεν τὰς λοιπὰς πηγὰς. Οὐδεμία αὐτῶν εἶναι ἀξία ἰδιαιτέρας περιγραφῆς, καὶ διαφέρουσαι μόνον κατὰ τὸ μέγεθος. Ἄλλ' ὑπάρχει εἰς τὰ περίξ ἕτερόν τι παίγιον τῆς φύσεως τὸ ὁποῖον ἀνάγκη νὰ μνημονεύσωμεν. Φαντασθῆτε ὡραίαν καὶ ἀνώμαλον βωγμὴν χαινοῦσαν πεπληρωμένην μέχρι χειλέων ὑπὸ θερμοῦ ὕδατος, ἐντελῶς ἡρέμου καὶ καθαροῦ κυανοῦ, καὶ τὸ ὁποῖον, διαυγὲς μέχρι τοῦ πυθμένου, συγχωρεῖ νὰ διακρίνη τις τὴν εἴσοδον μεγίστου σπηλαίου ὑποβρυχίου, ἐκτεινομένου ὑπὸ τοὺς πόδας σας καθ' ὀριζόντιον διεύθυνσιν μέχρις ἀποστάσεως γνωστῆς εἰς μόνον τὸν Θεόν.

Τὰ τεῖχη, ὃ θόλος τῆς ὑποβρυχίου ταύτης στοὰς φαίνονται ἀληθῶς, εἰς τὸν θεωροῦντα αὐτὰ, ὡς ἐὰν ἦναι κατεσκευασμένα ἐκ τοῦ καθαρωτέρου κυανολίθου (Lapis-lazuli) καὶ τόσον λεπτὸς εἶναι ὁ περικαλύπτων ταῦτα φλοῖος, ὥστε ἰστάμεθα πεφοβισμένοι μὴ, θραυόμενος ὑπὸ τοὺς πόδας μας, βυθισθῶμεν μετ' αὐτοῦ εἰς λουτρόν θαυμασίον ἀλλὰ καὶ κινδυνωδέστατον.

Ἐπειδὴ ὁ κυριώτερος σκοπὸς ἡμῶν, ἐλθόντων ἀπὸ τόσον μακρὰν, ἦτο νὰ ἰδῶμεν ἐκρηξίτιν τινα μεγάλης Πηγῆς, ἐσκέφθημεν ἀναγκαῖον νὰ παραφυλάξωμεν τὸ θέαμα, καὶ ἐβρύθμισαμεν τὰ πάντα πρὸς τοῦτο. Ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐπαγρυπνοῦσαμεν ὑπομονητικῶς· ἀλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ δαίμων τοῦ τόπου μόλις κατηξίωσε νὰ ἀγγείλῃ τὰς ἐβρύθμους αὐτοῦ ἐνεργείας.

Ἡ ἐκπυροκρότησις, ἣν εἶχομεν ἀκούσει δις ἢ τρίς μετὰ τὴν ἀφίξίν μας, ἤρξατο καὶ μάλιστα ἠκολούθησεν αὐτὴν καὶ τις ἐκρηξις ἢ ἐκβολὴ ὕδατος μέχρις ὀκτῶ ἢ δέκα ποδῶν ὕψους· ἀλλὰ τόσον βραχείας διαρκείας, ὥστε πρὶν ἢ διέλθωμεν τὸ μεταξὺ τῆς σπηλῆς μας καὶ τῆς λεκά-

νης διάστημα εἶχε τελειώσει. Τὸ ὕδωρ πίπτον ἐξωγχοῦτο μυστηριωδῶς καὶ ἀθορύβως εἰς τὰς πτυχὰς τῶν φλεγόντων τούτων σπηλαίων.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας διήλθομεν οὕτω ἐπιτηροῦντες τὴν Πηγὴν καὶ περιμένοντες τὴν ἐκβολὴν ἢ ἐκρηξίν ἣτις ἤθελεν ἐλευθερώσει ἡμᾶς. Τὴν πρωίαν τῆς τετάρτης ἡμέρας ἡ φωνὴ τῶν ὀδύγγων ἡμῶν μᾶς ἐξήγειρε καὶ ἐτρέξαμεν ἀμέσως πάντες ὁμοῦ πρὸς τὴν λεκάνην· αἱ ὑποχθόνιοι βρονταὶ εἶχον ἤδη ἀρχίσει τὸν συνήθη αὐτῶν θόρυβον καὶ βιαία κινήσεις ἐτάραττε τὸ κέντρον τῆς χώνης ταύτης. Αἶφνης ποσότης ὕδατος ἐξογκώθη, ἠγέρθη εἰς ὕψος ὀκτῶ ἢ δέκα ποδῶν, εἶτα διεσκορπίσθη καὶ ἐπεσεν ἀμέσως· τοῦτο διεδέχθη στήλη ὕδατος λάμποντος ἢ μᾶλλον ἄθροισμα σπηλαίων, αἷτινες περιβαλλόμεναι ὡς ἐξ ἐσθῆτος ὑπὸ ἀτμῶν, ἠκτινοβόλουν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, ὑπὸ τινος διαδοχῆς ἀνίσων προσπαθειῶν, τῶν ὁποίων ἐκάστη ὑψώνει τὰς ἀργυρᾶς τῶν καθαρῶν ὑδάτων λοφίας ὑπεράνω τῶν προηγούμενων. Αἱ ἀναπηδητικαὶ δυνάμεις τῆς πηγῆς ἀνεπτύχθησαν οὕτω ἐπὶ τινα λεπτὰ, εἶτα δὲ ἐφάνησαν ἀπαυδῶσαι παρευθὺς καὶ ὁ κινούμενος ὄγκος ἐταλαντεύθη, ἐκλονίσθη καὶ ἐπανεπέσεν ἀφ' ἑαυτοῦ, ὡς τις ἀποτυχοῦσα ἐπιχειρήσις, καὶ ἠφανίσθη ἀμέσως εἰς τὰ μυστηριώδη σπήλαια τοῦ σίφωνος.

Τὸ θέαμα τοῦτο ἦτο ἀναμφιβόλως θαυμάσιον, ἀλλ' οὐδεμία περιγραφὴ δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἰδέαν τῶν εὐμεταβόλων κινήσεων αὐτοῦ. Ἡ ἄπειρος ποσότης τοῦ ὑψωθέντος ὕδατος, ἡ ὀρμὴ του, ἡ λανθάνουσα ἰσχὺς αὐτοῦ, αἱ ἀσύμμετροι περιστροφαι τῶν ἀνερχομένων φωτεινῶν ἀτμῶν μετ' ἀνεξαντλήτου δαψιλείας, τὰ πάντα εἶναι συναθροισμένα ἵνα καταστήσωσι τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐν τῶν λαμπροτέρων τῆς φύσεως θαυμασίων.

Καὶ ἐν τούτοις δὲν πιστεύω ὅτι ἐξελίχθη δι' ἡμᾶς ἐν ὄλῃ τῇ λαμπρότητι αὐτοῦ· ἐπὶ ἑπτὰ ἢ ὀκτῶ λεπτὰ διήρκεσεν ἡ ἀνύψωσις του ἢ δὲ κορυφῇ τῆς στήλης ἐφθασεν εἰς ὕψος ἐξήκοντα μέχρις ἑβδομήκοντα ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς λεκάνης. Φρονῶ λοιπὸν ὡς μυθώδη τὰ λεγόμενα τῶν περιηγητῶν ὅτι εἶδον αὐτὸ ἀνυψούμενον εἰς τριακοσίους πόδας, ἂν καὶ ἀξιόπιστα πρόσωπα μαρτυροῦσιν ὅτι εἶδον καὶ διακοσίων ποδῶν ἐκβολὰς, καὶ ἐκθέσεις ἐπίσημοι, στηριζόμεναι ἐπὶ τῶν καταμετρήσεων καὶ τοῦ χρόνου τῆς διαρκείας, ὀρίζουσι μέχρις ἑκατὸν ὀκτῶ ποδῶν τὸ ὕψος ἐκβολῆς τινος ἢ ἐκρηξέως.

Ἡ μᾶλλον δὲ ἀξιόπιστος θεωρία ἐπὶ τοῦ κινουμένου μηχανισμοῦ τὰς ἐκβολὰς ταύτας τοῦ ὕδατος παραδέχεται τὴν ὑπαρξίν μεγίστου ὑπογείου σπηλαίου, πληρουμένου ὑπὸ ὕδατος, ἀλλ' ὄχι ἐντελῶς, καὶ συγκοινωνοῦντος μετὰ τῆς ἀτμοσφαίρας διὰ σίφωνος, τοῦ ὁποίου τὸ ἐσωτερικὸν στόμιον, ἀντὶ νὰ κῆται ἐπὶ τοῦ θόλου τοῦ σπηλαίου κείται ἐπὶ μιᾶς ὠν πλευρῶν καὶ κατωτέρω τῆς ἐπιφανείας τῆς ὑπογείου δεξαμενῆς.

Τὸ ὕδωρ θερμαινόμενον ὑπὸ τῶν περικυκλούντων αὐτὸ καμίνων μέχρις ἀναβρασμοῦ, ἀναδίδει ἀτμούς, οἵτινες ἔχουσι ἀνάγκη νὰ εὐρωσι διέξοδον. Ἄλλὰ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐκφύγῃσι διὰ τοῦ σίφωνος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐσωτερικὴ ἄκρα εἶναι βυθισμένη ἐντὸς τοῦ ὕδατος, συστέλλονται εἰς τὰ κενὰ διαστήματα τὰ μεταξὺ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ θόλου τοῦ σπηλαίου, μέχρις οὗ, συνθλιβόμενοι ὑπερβολικῶς, ἐξ ἐνός μὲν ἐπὶ τοῦ βράχου ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, βιάζουσι μέρος τούτου ν' ἀναβῆ διὰ τοῦ σίφωνος, ὅπου τὸ ὠθοῦσι καὶ ρίπτεται θριαμβευτικῶς εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν. Ἐν συντόμῳ, ἡ ἐκρηξις τῶν θερμῶν Πηγῶν εἶναι ἢ ἐκβολὴ τοῦ ὑπάρχοντος ὕδατος τοῦ πε-

ριεχομένου ἐν τῷ σίφωνι καθ' ἣν σιγμὴν ὁ ἀτμὸς ὑπὲρ τὸ δέον αὐξανόμενος καὶ συστέλλόμενος ζητεῖ νὰ ἐκφύγῃ. (Lord Dufferin, Letters from high latitudes).

A. ΒΑΜΠΑΣ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Η ΦΙΛΙΑ.

Εἰς τοὺς στίχους μου σὲ ψάλλω, εὐεργετικὴ φίλιε,
Τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀρίστη καὶ ἀληθὴς εὐδαιμονία.
Σὺ τὸ βάρος δεινῶν τόσων εἰς τὸ Πᾶν διεσπαρμένων
Σὺ ἀνακουφίζεις, οὐσα βάλαμον τῶν τεθλιμμένων.
Σὺ ἐστάλης οὐρανόθεν
Εἰς ἐσὶ ἀφιερῶθην ἐκ καρδίας νηπιόθεν.

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν κόσμον ἐκ τῆς πρώτης ἡλικίας,
Εἰς ἡμῶν τίς δὲν ἠσθάνθη κατὰ πρῶτον τῆς φιλίας
Τὴν ἀνάγκη; τοῦ νὰ λέγῃ εἰς τὸν φίλον τὴν χαράντου
Καὶ παρήγορον νὰ ἔχῃ τοῦτον εἰς τὴν συμφορὰν του;

Ἄν αἱ αὔραι τοῦ Ζεφύρου αἱ γλυκεῖαι εἰς καμμίαν
Ὁδηγήσουν μου τὸ πλοῖον μαγευμένην παραλίαν
Κ' εἰς αὐτὴν ἐὰν εὐδαίμων ζῶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου
Αἰωνίως μονωμένος δίχως ἕνα σύντροφόν μου,
Ὡ! τί βίον ἴα περάσω,
Ἄν τὴν εὐτυχίαν ταύτην μ' ἕνα φίλον δὲν μοιράσω!

Ἄν ἡ τρικυμία βίβῃ εἰς αὐτὴν τὴν παραλίαν
ἕνα φίλον, ὦ! θὰ τρέξω καὶ μὲ πάλλουσαν καρδίαν
Καὶ παραφορὰν ὀνοίξω τὰς ἀγάλας μου εἰς ἐκεῖνον,
Βλέμματα εὐχαριστίας εἰς τὸν ἴψιστον ἐκτεινῶν.

Ἄν σφεδρὸν καὶ μαῦρον κύμα εἰς τινα μὲ βίβῃ τόπον
Ἄγνωστον καὶ ἀγνώστον κατοικοῦμενον ἀνθρώπων,
Κ' ἐὰν φίλος τις ἐξαίφνης παρουσιασθῇ ἐμπρὸς μου,
Ἐμαυτὸν θὰ θεωρήσω εὐτυχέστατον τοῦ κόσμου·
Κ' εἰς τοὺς κόλπους τῆς φιλίας
Θὰ περιφρονήσω πάντα, κύματα καὶ τρικυμίας.

Ναί! ἡ τύχη δὲν ἰσχύει ἐναντίον δύο φίλων! . .
Ἄγνωσῶ ἂν ἡμ' ὁ δίδων ἢ ἂν ἡμᾶς ὁ ὀφειλὼν
Χάρις εἰς τὴν φιλίαν ἣτις οὐνεὶ μετὰ παρρησίας
Τόνομα τοῦ εὐεργέτου καὶ τὸ τῆς εὐεργείας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΣΑΪΔΑ

Η

Η ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΟΥ ΚΑΪΔ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.

(Συνέχεια και τέλος).

Μετά παρέλευσιν δύο μηνών, ώραίαν τινά πρωίαν, πολυάριθμος συνοδία ἐφίππων, ἀντανακλώσασ μαρμαρυγᾶς χρυσοῦ, ἀργύρου και χάλυβος, διήρχετο τὸ χωρίον Βου-Μεδίν, και διευθύνετο πρὸς τὴν οὐκίαν τοῦ Καδοῦλ Σαλέμ. Ἡ συνοδία αὕτη, συνέκειτο ἀπὸ ἀξιωματικούς τῆς φρουρᾶς τοῦ Τλέμκεμ και εὐρωπαϊᾶς κυρίας τῆς πόλεως ταύτης.

Ὁ Εὐσέβιος Δὲ Ῥανιέρος, ἔχων εἰς τ' ἀριστερά του τὸν φίλον του Ἀβδ-ἀλλάχ, ἐβάδιζεν ἐπὶ κεφαλῆς, τῆς λαμπρᾶς ταύτης συνοδίας. Ὁ εὐτυχῆς νεανίας, μετέβαινε νὰ ζητήσῃ τὴν Σαϊδᾶν, διὰ νὰ τὴν ἰδηγήσῃ εἰς τὸν ναόν.

Ἡ Σαϊδᾶ ἐπαρουσιάσθη ἄνευ καλύμματος.

Ὁ Εὐσέβιος ἐμέθυεν ἐκ χαρᾶς.

Μετά βραχείαν ἀνάπαυσιν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀραβος ἡ συνοδία ἵππευσεν ἐκ νέου.

Ἡ Σαϊδᾶ ἀναβάσα ἐπὶ λευκοῦ ἵππου, πλουσίως κεκοσμημένου, ἤγειτο τῆς συνοδίας, τοποθετημένη μεταξὺ τοῦ μελλονόμου τῆς και τοῦ γέροντος Καδοῦλ Σαλέμ. Ὁ Ἀβδ-ἀλλάχ και οἱ ἀδελφοὶ του ἠκολούθουν, μετά τῶν ἄλλων.

Εἰς τὰς θύρας τοῦ Τλέμκεμ, ἡ ἰθαγενῆς μουσική, ἤλθεν νὰ προηγηθῇ τῆς συνοδίας, ἥτις μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἰερεὺς κοθολικός, νύλόγησε τοὺς συζύγους.

Μετά τὴν τελετὴν μεγαλοπρεπῆς παρετέθη συμπόσιον, ὅπου οἱ οἶνοι τῆς Γαλλίας, τῆς Ἰσπανίας και τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος ἐβρέυσαν ἀφθόνως.

Σήμερον ἡ ώραία Σαϊδᾶ, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς κομήσσης Δὲ Ῥανιέρου κατοικεῖ εἰς Παρισίους, εἶνε δὲ μία ἐκ τῶν μᾶλλον ἀξιεράστων και κομψῶν γυναικῶν, τῆς μεγαλουπόλεως ταύτης.

Τ Ε Α Ο Σ.

ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ ΣΚΥΛΙΤΣΗΣ.

ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

Οὐδέποτε ὑπᾶρξαν παρ' ἡμῖν τοσαῦτα ἀλλόκοτοι και ἄφρονες κεφαλαί, ὅσαι κατὰ τὸ τέλος τοῦ 18ου αἰῶνος. Τὰ χρονικά τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐριθουσι περιέργων ἀνεκδότων τῶν παραδόξων ταύτων πνευμάτων, τὰ ὅποια εἶναι, οὕτως εἰπεῖν τὰ τελευταῖα δείγματα τῆς γηραιᾶς παρισιανῆς φυλῆς τῆς Σφενδόνης. Ἰπῆρξαν κομποὶ ποιηταί, ἱερεῖς ἐρασταί ἢ καλλιτέχναι ἐπαιρόμενοι ἐπὶ τὸν παλίντροπον νοῦν αὐτῶν. Δύναται τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι πάντες οὗτοι ἤλθον εἰς τὸν κόσμον ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς ἐπιτάφιος συνοδία τῆς παλαιᾶς κοινωνίας, ἣσαν δὲ πολυάριθμοι ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ 15'. ἠφανίσθησαν δὲ ὀλοτελῶς μετά τὴν ἄλωσιν τῆς Βαστίλης. Ἰδοὺ δὲ ἐπεισὸδιόν τι τοῦ βίου ἐνὸς τῶν τόσον παραδόξων ταύτων ἀνθρώπων, μεταδοθὲν ἡμῖν διὰ τῶν βιβλίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης και διὰ τῆς παραδόσεως, ὅπερ και ἡμεῖς μεταδίδομεν ἄνευ οὐδεμιᾶς τροποποιήσεως ἀλλὰ και ὑποσχόμενοι περὶ τῆς ἀληθείας αὐτοῦ.

Ἐν ἔτει 1777, ἔζη ἐν Παρισίους, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου Πρίγκηπος ἀνὴρ μέσης ἡλικίας, Βοδὲν καλούμενος, ὅστις τοσοῦτον καλῶς διετηρεῖτο ὥστε εἶχεν ὕψος νέου κυρίου. Υἱὸς ἐντόμου ἀδαμαντοπώλου ἐνησχολήθη και αὐτὸς εἰς τὴν τέχνην ταύτην και νύδοκίμησε μεγάλως ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία του εἰς τὸ ἐμπόριον τὸν ἠνάγκασε νὰ παραιτηθῇ ἐνωρὶς και ἄνευ λύπης τῆς ἐργασίας ταύτης. Ὁ Κύριος Βοδὲν ἠρίθμει 15,000 μετρητὰς λίρας, μεγίστην περιουσίαν διὰ τὸν τότε πόλιν. Τοιαύτη περιουσία τῷ ἐπέτρεπε νὰ ζῆ κατὰ βούλησιν και νὰ εὐχαριστῇ τὰς δρέξεις του. Πρὸ παντὸς ἄλλου ὁ γηραιὸς ἀδαμαντοπώλης ἠγάπα τὸν καλλωπισμὸν, ὅστις κατὰ τὸν J. J. Ρουσσώ, εἶναι ὁ βωμὸς τῆς ματαιότητος εἰς τὸν ἀδιαλείπτως θύουσιν οἱ μωροί. Καὶ δὲν ἦτο μὲν ὁ Κ. Βοδὲν ἐντελῶς μωρὸς, τῷ ἤρσαν ὁμῶς τὰ νέα λινὰ, τὰ λεπτὰ χρώματα,

τὰ ἐκ τριχάπτου περιάπτα και ἀργυραῖς ταινίαις κεκοσμημένα ἐσωκάρδια, και ἐφρόντιζε πολὺ περὶ τοῦ ἰδιοτρόπου τούτου καλλωπισμοῦ του. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ πρὸ πάντων χαρακτηρίζον αὐτὸν ἦτο μικρὰ ταμβακοθήκη, λεπτῶς εἰργασμένη τὴν ὁποίαν συνειθίζε νὰ κρατῇ πάντοτε εἰς τὴν χεῖρα ἐξ οὗ και ὁ ἀνθρώπος μετὴν χρυσοῦν ταμβακοθήκην ἐπεκλήθη.

Ἐσπέρην τινὰ χειμερινὴν, ἀδημονῶν ὁ Κ. Βοδὲν ἐπορεύθη ἐφ' ἀμάξης εἰς Βερσαλλίας πρὸς ἐπίσκεψιν πρώην τινὸς εἰσαγγελέως, ἐπιστάτου τοῦ κόμητος τῆς Ἀρτεσίας. Ὁ γέρον οὗτος εἰσαγγελεὺς ἦτο φίλος τῆς οἰκογενείας του, και πρὸ πάντων φίλος τοῦ πατρὸς του, τρέφων στοργὴν και πρὸς τὸν υἱόν.

— Ἀγαπητὸν τέκνον τῷ λέγει οὗτος περιπατῶν μετ' αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ κήπου, δὲν εἶναι δύσκολον ν' ἀνακαλυφθῇ ἡ αἰτία τῆς ἀδημονίας σου. Κατ' ἐμὲ, αὕτη προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι εἶσαι μόνος. Ἡ ἀπομόνωσις εἶναι πάντοτε μισητὴ εἰς τὴν ἡλικίαν σου. *Vae soli!* Οὐαὶ εἰς τὸν μόνον! λέγει ἡ ἀγία Γραφή. Λάβε σύζυγον, νυμφεύθητι· ἡ ζωὴ σου τότε θὰ λάβῃ νέαν φάσιν, ἡ σύζυγος θὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ οἴκου σου· ἐνεκα ἐκείνης θὰ βλέπῃς κόσμον, θὰ συχνάζῃς εἰς τὸ θέατρον, κ.τ.λ. Δὲν θὰ ἀναγκάζεσαι πλέον νὰ δαπανᾷς τὸν χρόνον σου εἰς τὸ καφενεῖον τῆς ἀντιβασιλείας, εἰς τὸ καπηλεῖον, και εἰς τοὺς ἀνουσίους περιπάτους τῶν Παρισίων, ὅπου δαπανᾷς τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας παρατηρῶν τοὺς παρατηροῦντάς σε.

Ὁ Κ. Βοδὲν ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ὡς σημεῖον ἀποδοκιμασίας ἢ ἀμφιβολίας.

— « Ἀλλὰ τίς σὲ κωλύει; ἐξηκολούθησεν ὁ ἐπιστάτης. Δὲν εἶσαι ἀκόμη νέος, και παρουσιάζεσαι εἰς τὰς συναναστροφάς; Πρὸς δὲ τούτοις πάντες γνωρίζουσιν ὅτι ἔχεις περιουσίαν. Ἐμπρός, νυμφεύθητι.

— Ἄ! σύμφημι, ἀπήντησεν ἀφελῶς ὁ Κ. Βοδὲν, ἔχω πάντα τὰ ἀναγκαιούντα πρὸς τοῦτο, μόνον ἡ γυνὴ μοὶ λείπει.

Ὁ ἐπιστάτης ἐκρότησεν ἐκ χαρᾶς τὰς χεῖράς του.

— Κάλλιστα ἀγαπητὸν τέκνον ἔχω δ,τι ζητεῖς.

Καὶ τῷ ὁμίλησε περὶ νέας τινὸς χήρας, πλουσίας και χαριέσσης, ἥτις ἐπεθύμει νὰ ἔλθῃ εἰς δεῦτερον γάμον, ἣν ἀπεφασί-

σθη νὰ τῷ παρουσιάσῃ κατὰ τὰς ἐγγυζούσας ἀποκρέω.

— Κατ' ἔτος εἰς τοιαύτην ἐποχὴν, ἐπρόσθεσεν ὁ ἐπιστάτης, δίδω μικρὸν οἰκογενειακὸν χορὸν εἰς τὸν προσκαλῶ συγγενεῖς και φίλους. Θὰ φροντίσω λοιπὸν νὰ προσκαλέσω τὴν νέαν κυρίαν, και σὲ προσκαλῶ νὰ ἔλθῃς· πιστεύω δὲ νὰ διέλθωμεν τὴν ἐσπέρην ἐκείνην ἄνευ ἀδημονίας.

Ὁ Κύριος Βοδὲν ὑπεσχέθη. Ἄμα ἐφθασεν πλησίον τοῦ Ἰρακλέους τοῦ Κουστοῦ, ὅστις κρατεῖ τὸ βόταλον εἰς τὴν χεῖρα, ὁ γέρον ἐπιστάτης ἐπεκαλέσθη τὸν μαρμάρινον τοῦτον θεόν, και ἔλαβεν τὴν ὑπόσχεσιν και πάλιν τοῦ Κ. Βοδὲν, ὅστις ἀναβάς ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἐπέστρεφεν εἰς Παρισίους, λέγων κατ' ἰδίαν και χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— « Ὑπεσχέθη! ὑπεσχέθη ἐνώπιον τοῦ Ἰρακλέους!

Τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν ἐπῆγεν εἰς τὰς Βερσαλλίας παρὰ τῷ ἐπιστάτῃ καλλωπισμένος ὠραιότατα, και λάμπων ὡς ὁ ἥλιος.

— Ἡ νέα χήρα μας εἶναι ἐδῶ, τῷ λέγει ὁ πρώην εἰσαγγελεὺς· θὰ σοὶ ὁμολογήσω μάλιστα ὅτι ἡ εἰσοδός σου τὴν συνεκίνησεν. Ἰδοὺ, εἶναι ἡ μικρὰ ἐκείνη μελαγχροινὴ, ἥτις κἄθηται ἐκεῖ κἄτω πλησίον τῆς ἐστίας· παρατήρησε, γελᾷ φυλλολογοῦσα βιβλίον τι πλήρες εἰκόνων τοῦ Λοντάρου. Ἡ στιγμή εἶναι κατάλληλος νὰ σᾶς παρουσιάσω. Θέλετε νὰ δοκιμάσωμεν τὴν τύχην;

— Φυλαχθῆτε καλῶς ἀπήντησεν ὁ Κ. Βοδὲν. Ἡ γυνὴ εἶναι ώραία· ἀλλ' ὄλαι εἶναι ώραῖαι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον. Εἶναι μελαγχροινὴ, ἀλλὰ καθ' ὑπερβολὴν ἤθελον προτιμῆται ξανθὴν τινά, ὡς τὴν μικρὰν ἐκείνην, παραδείγματος χάριν, τὴν δίδουσαν ἀρτίσκον εἰς τὸν σκύλον ἐκεῖ, πλησίον τοῦ κλειδοκυμβάλου.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης, μελαγχροινὴ ἢ ξανθὴ, αἱ χροαὶ ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρουν. Θέλω μόνον νὰ σὲ καταστήσω εὐτυχῆ.

— Ἐνέργησέ το λοιπὸν ὡς τάχιστα.

Ὡς ἀνὴρ πνευματώδης και εὐγενῆς, ὁ ὁ γέρον εἰσαγγελεὺς ἐκαιροφυλάκτησε κατάλληλον στιγμήν, και λαβὼν τότε ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Κ. Βοδὲν, τὸν ἐπαρουσία-

σε μετά πολλῶν ὑποκλίσεων εἰς τὴν ξανθὴν δεσποινίδα λέγων αὐτῇ.

— Μὴ λησμονῆτε, κυρία, ὅτι σᾶς παρουσιάζω μέλλοντα σύζυγον.

Ἐκατὸν ἔτη παρήλθον ἔκ-τοτε καὶ ἐν-τούτοις τὰ πράγματα ταῦτα γίνονται καὶ ἤδη τοιουτοτρόπως· εἶδον ἀλλήλους, ὠμίλησαν, ἐχόρευσαν, συνεφώνησαν.

Μετὰ μῆνας τρεῖς ἀπεφασίσθη τὸ συνοικέσιον καὶ ἐμελλον νὰ ὑπογράψωσι τὸ συμβόλαιον καὶ νὰ πορευθῶσιν εἰς τὸν βωμόν.

Τὰ πάντα ἐγένοντο κατ' εὐχὴν εἰς τὸν συμβολαιογράφον καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Ἐχω ὠραίαν σύζυγον ἐψιθύρισε ὁ Βοδέν.

— Ὁ ἀνὴρ μου ἔχει ἦθος καλόν, ἔλεγε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ σύζυγος.

Τὴν ἐπαύριον τῆς πρώτης ἡμέρας τῶν γάμων, ἐνῶ οἱ προσκεκλημένοι εὐωχοῦντο, ἀπερίσκεπτος τις καὶ τοιοῦτοι εὕρισκονται σχεδὸν πανταχοῦ, ἀφοῦ ἐπὶ ποτήριον καμπανίτου, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ ἄσμα, τὸ ὁποῖον ἔλεγεν ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι θυγατέρες τῆς Εὐας, περιέργοι καὶ ἀνυπότακτοι ὡς ἡ πρόγονός των· ἐτελείωνε δὲ λέγων ὅτι οἱ συνδαιτυμόνες ἤθελον χωρισθῆ εἰς δύο μερίδας, ὧν ἡ μὲν ἤθελεν ὑπερασπισθῆ, ἡ δὲ κατακρίνει τὴν γνώμην τοῦ ἄδοντος. Εἰς τὸ μέσον τῆς συζητήσεως ὁ κύριος Βοδέν ἀναστάς εἶπεν.

— Θεέ μου, Κύριοι, ἤθελον εἶσθαι ὁ ἀφρονέστερος ἐπὶ τῆς γῆς ἐὰν ἤθελον εἰπεῖ κακόν τι περὶ τῶν γυναικῶν τὴν ἡμέραν ταύτην· ἐντούτοις ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι κλίνω νὰ παραδεχθῶ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄσματος. Ναί, εἶμαι τῆς ἰδέας ὅτι δὲν ὑπάρχει φροῦριον μὴ παραδιδόμενον προϊόντος τοῦ χρόνου, καὶ ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι διὰ τὰς γυναῖκας ἀτελεύτητον ἐρωτικὸν ποίημα.

Πάντα ταῦτα ἐρρήθησαν ἄνευ πικρίας ἀλλὰ μετ' ἠθους ἐπιχαρίτου, ὥστε οἱ συνδαιτυμόνες δὲν ἐξεπλάγησαν, ἐκ τοῦ ἀλλοκότου τῶν λόγων, καὶ μάλιστα ἐπειδὴ ὁ λέγων ταῦτα ἦτο ὁ πρὸ μικροῦ νυμφευθείς.

— Τὰ ῥηθέντα, ἐσκέπτετο ὁ ἐπιστάτης τοῦ κόμητος τῆς Ἀρτεσίας, εἶναι ἡ τελευταία ἠχὴ τῆς ἀγάμου ζωῆς. Μετὰ τινὰς εἰσέτι ἡμέρας τῆς σελήνης τοῦ μέλιτος, δὲν θὰ ὁμιλῇ τοιουτοτρόπως.

Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ παλαιὸς ἀδαμαντοπώλης προσέθεσεν.

— Ἦθελον εἶσθαι λίαν περιέργον ἐὰν τις ἐπεχείρῃ νὰ ἀποδείξῃ διὰ πραγμάτων, ἢν ἐξέθηκα γνώμην. Σύζυγός τις παραδείγματος χάριν ἠδύνατο νὰ δοκιμάσῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν πίστιν τῆς συζύγου του, ἂν προτεποιοίτο ὅτι εὕρισκται εἰς ἀπομεμακρυσμένον τόπον ἢ καὶ ὅτι ἀπέθανεν, ἐνῶ αὐτὸς περιεσκόπει ἀγρύπνως τὰ διαθήματα αὐτῆς· πῶς σᾶς φαίνεται, κύριοι, ἡ δοκιμὴ αὕτη, δὲν εἶναι ἀξιόλογος;

Κατὰ τὸ ἐπίδειπνον ὁ Κ. Βοδέν ἠγέρθη προτιθέμενος ν' ἀναχωρήσῃ.

— Φιλτάτη μου, εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του, σᾶς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην, ἀλλ' ἀπροσδόκητον συμβεβηκός με ἀναγκάζει νὰ ἀποχωρισθῶ παρ' ὑμῶν ἐπὶ δύο ὥρας. Θὰ ὑπάγω νὰ ὁμιλήσω μεθ' ἑνὸς ἐπιστάτου μου παρὰ τῆ βασιλικῆς πλατείας. Μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης, σᾶς παρακαλῶ νὰ περιποιηθῆτε τοὺς προσκεκλημένους. Ἀφοῦ ἐχαιρέτησε καὶ ἐφίλησεν ἐπιθεζῶν τὴν χεῖρα τῆς νέας γυναικός, ἐξῆλθε μειδιῶν.

Μετὰ παρέλευσιν δύο ὥρων, ὁ Κ. Βοδέν δὲν εἶχε εἰσέτι ἐπιστρέψει· τὴν ἀργοπορίαν ταύτην ἀπέδωσαν εἰς ἀπρόοπτα κωλύματα. Δύο εἰτέτι ὥραι παρήλθον καὶ ὁ Κ. Βοδέν δὲν ἐφάνη· ἀνησυχία τις ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ προσπεποιημένου μειδιάματος τῆς συζύγου.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἐψιθύριζε προσπαθοῦσα νὰ καταπαύσῃ τὴν ἀνησυχίαν τῆς.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος ὅπως ἀμελήσωμεν τὸ δείπνον λέγει ὁ ἐπιστάτης τοῦ κόμητος τῆς Ἀρτεσίας. Πρέπει νὰ περιμεινῶμεν εἰς τὴν τράπεζαν τὸν Κ. Βοδέν.

Ἐτρωγον ἤδη ὀπτὸν κρέας ὅτε ἀγνωστος ἀπεσταλμένος ἐζήτησε νὰ εἰσαχθῆ, καὶ ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν τινὰ εἰς τὴν νύμφην. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιεῖχε τὰ ἑξῆς.

« Φιλτάτη μου, κλαῦσε με ἐκ καρδίας· ὁ ἐπιστάτης τῶν ἔργων μου ἀνεχώρησε διὰ Βιλεζουίφ. Ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσίς μας οὐδεμίαν δέεται ἀναβολῆς, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ὑπάγω εἰς Βιλεζουίφ· ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ ἐπιστρέψω.

— Ἄς τρώγωμεν, ἄς πίνωμεν, ἄς ἀδῶμεν, ἄς χορεύωμεν, ἄς χαίρωμεθα ὡς ἂν δὲν ἦτο τίποτε, ἔλεγεν ὁ ἀτάρχος ἐπιστάτης· τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ ἐπιστρέψω.

Ἡ ἐορτὴ ἐξηκολούθησεν ἄνευ διακοπῆς. Μικρὸν νέφος μελαγχολίας ἐπεσκίαζε τὸ βρεμβῶδες μέτωπον τῆς νύμφης. Ἄλλ' ἡ ἄστατος αὕτη μελαγχολία δὲν ἦτο εἰσέτι ἀνησυχία.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, νέα ἐπιστολὴ ἐφθασε, περιέχουσα τὰ ἑξῆς.

« Τὰ πάντα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀγχιπτητόν μοι τέκνον, εἶναι εὐτυχία καὶ δυστυχία. Ἄμα λάβης τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀπολυσον τοὺς προσκεκλημένους. Μετὰ τρεῖς μόλις ἡμέρας θὰ ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους. Ἀπὸ Βιλεζουίφ, ὅπου δὲν εὔρον τὸν ἀνθρώπον μου, ἔδραμον εἰς τὴν Διζὼν, ὅπου θὰ τὸν ἀπαντήσω. Πρόκειται περὶ τῆς παρουσίας μου, πρέπει νὰ τὸν συλλάβω. Καὶ εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου ἂν ὑπάγῃ, σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ τὸν φθάσω ».

Φαντάσθητε τὴν ἐκπληξίν πάντων! Τὸ συμπόσιον ἐτελείωσεν ἀποτόμως· εἰς δὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τελευταίου παραγράφου, δύο δάκρυα λύπης κατέρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— Τίς ἠλπίζε ποτε τοιοῦτον συμβάν;

— Ἰδοῦ με παρητημένην τὴν ἐπαύριον τῶν γάμων μου, ἔλεγεν ἡ νέα Ἀριάνθη. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο παράδειγμα τοιοῦτου σκανδάλου, καὶ μεγαλειτέρας περιφρονήσεως τῶν ἱερωτέρων καθηκόντων.

— Ἄλλ' οὐδεμίαν ἀπελπίσιν ὑπάρχει εἰσέτι, ἔλεγον οἱ πρόθυμοι πάντοτε διὰ τὰς παρηγορίας γονεῖς. Ὁ Κ. Βοδέν γράφει ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Ἐνῶ ἔλεγον ταῦτα, εἰσῆλθεν ὁ γραμματοκομιστής φέρων τρίτην ἐπιστολὴν ἐπίσης Λακωνικὴν.

« Μεγάλῃ κατοδρομῇ, πτωχὴ μου φίλη. Ὅτε εἰσερχόμην εἰς Διζὼν ὁ πανοῦργός μου ἀνεχώρει διὰ τὴν Ἑλβετίαν· ἀλλὰ θὰ τὸν καταδιώκω ἡμέραν καὶ νύκτα. Θὰ φθάσω εἰς Γενεύην ταυτοχρόνως με αὐτόν. Ἄμα τὴν συλλάβω θὰ ἐπιστρέψω ἵνα ἐπαναλάβω τὸ τοσοῦτον παραδόξως διακοπὴν συμπόσιόν μας ».

Τὰ δάκρυα τῆς νύμφης ἐφάνησαν πάλιν· τῶρα ὁ Κ. Βοδέν δὲν προσδιώριζε τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιστροφῆς. Ἀπὸ καιροῦ

εἰς καιρὸν ἐξήρχετο στεναγμός τις τῶν ῥοδίνων χειλέων τῆς ἔλεγε δέ·

« Διατί ὑπανδρεύθην τὸν ἰδιότροπον τοῦτον; »

Κάθε στιγμὴν ἤρχοντο παράδοξα νέα. Ὁ Κ. Βοδέν ἔγραψεν ὅτι ἔλαβε κακὰς πληροφορίας παρὰ τῶν ξενοδόχων. Ὁ καταδιωκόμενος δὲν ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἑλβετίαν, ἀλλ' εἰς τὴν Ὀλλανδίαν· ὥστε δὲν ἤθελε τὸν ἀπαντήσῃ εἰς τὴν Γενεύην, ἀλλ' εἰς τὸ Ἀμστερδαμ.

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας μέχρι τῆς πρωίας τὸ ἀπρόοπτον τοῦτο ταξείδιον ἔλαβε τόσας φάσεις, ὅσας τὸ τῆς Ὀδυσσείας. Ἔττε τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα ὁ φεύγων ἐπιβὰς ἐπὶ ἐμπορικῷ πλοίῳ ἀνεχώρει διὰ τὴν Ἰαπωνίαν. Ὁ δὲ Κ. Βοδέν πιστὸς εἰς τὸν ὄρκον του, διευθύνθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Ἰαπωνίαν.

Ὡς ἀληθεῖς ἱστορικοὶ ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὅλαι αἱ ἐπιστολαὶ καὶ αἱ ὀδοιπορίαι κῦται ἦσαν ἀπλῶς προσποιήσεις. Διότι δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ ὑπάγῃ τις εἰς τὴν Ἰαπωνίαν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα.

Πραγματικῶς ὁ Κ. Δουρβέκ δὲν ἀνεχώρησεν ἐκ τῶν Παρισίων. Μετῆμφισθη ἵνα μὴ γνωρίζηται, ἐξέλεξε μικρὰν τινα οἰκίαν, κειμένην εἰς τὴν ἄκρην τῆς αὐτῆς ὁδοῦ τοῦ Κυρίου Πρίγκηπος ἐν ἧ κατώκει ἡ σύζυγός του, καὶ ἔζη κατὰ μέρος παρὰ τινι βιβλιοκαπῆλῳ εἰς ὃν ἔδιδε ἐξ λίρας τὴν ἐβδομάδα. Πρὸς περισσοτέραν προφύλαξιν ἐνομιζέτο ὡς ἐκτετοπισμένος τις Ἰταλός, Μουρατόρης καλούμενος. Ἐνδεδυμένος κομψῶς, καὶ οὐχὶ ὡς εἰς τὸ παρελθόν, κατεφρόνει πάσας τὰς ἐρεύνας. Ἐφῆρσε δὲ καὶ διοπτῆρας, οἵτινες τὸν πρεμεόρφουν ἐντελῶς. Ἐνίοτε ἤκουε καθ' ὁδὸν τὸ ἐσπέρας φωνὴν τινὰ λέγουσαν « Πόσον ὁ ξένος οὗτος ὁμοιάζει τὸν Κ. Βοδέν! » ἔστρεφε δὲ καὶ ἔβλεπε τὴν σύζυγόν του.

Ἰπῆρχε τότε ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐκείνῃ, καφενεῖόν τι ὅπου ἐσύχναζον οἱ πλησίον κατοικοῦντες. Ὁ ψευδὴς Ἰταλός ἐσύχναζεν ἐκεῖ ὅπως ἀπεράσῃ τὸν καιρὸν του, καὶ ὅπως ἀκούσῃ τι περὶ τῆς συζύγου του. Καθ' ἐκάστην ἐπαιξε τοὺς πεσσούς. Ἡ φυγὴ του ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν καὶ πάντες ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν συνοικίαν. Πολλάκις ἤκουε τὸ ὄνομά του συνοδευόμενον με ὑποπτα ἐπίθετα. Ἐκαστος

έλυπείτο τὴν νέαν καὶ ὠραίαν ταύτην χήραν, παραιτηθεῖσαν τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς ὑπὸ μιᾶς ἄρκτου (οὕτως ἐκάλουν τὸν Βοδέν).

— Ἐγνώρισες αὐτὸν τὸν Βοδέν; τὸν ἠρώτησέ τις παίζων μετ' αὐτοῦ τοὺς πεσσοὺς.

— Τὸν ἐγνώρισα ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον ἐπὶ ἡμέρας ἀφελῶς ὁ ψευδὴς Μουρατόρης.

— Αἶ! ἂν πρέπει νὰ κρίνη τις ἀπὸ τὴν διαγωγὴν του εἶναι ὁ εὐηθέστερος τῶν Παρισίων.

Ὁ ψευδὴς ξένος δὲν ἀπεκρίθη ἀλλ' ἐμειδίασε παραδόξως. Περιωρίζετο μόνον ν' ἀκούη, καὶ μετὰ ταῦτα νὰ ἐπαναλαμβάνη τοὺς πεσσοὺς.

Πέντε ἔτη παρῆλθον ἄνευ ἐξιοσημειώτου τινὸς συμβεβηκότος.

Ἐσπέραν τισὰ χειμερινὴν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν χρυσοῦν ταμβακοθήκην εἶδεν εἰδοποίησιν τινα περιφερομένην ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα. Ὁ ψευδὴς Μουρατόρης εἶδεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ· ἡ σύζυγός του ἠτήσατο παρὰ τῆς βουλῆς νὰ ἐκλέξῃ αἰρετοκριτὰς ὅπως κανονίσωσι τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἀνδρός τῆς, ὅστις δὲν ἦτο βέβαιον ἂν ἀπέθανεν ἢ ὄχι.

Τὴν ἐπιούσαν δὲν ἔμεινε πολὺν χρόνον εἰς τὸ καφενεῖον· ἠδύνατό τις νὰ τὴν ἀπαντήσῃ εἰς τὸ δικαστήριον προσέχοντα εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἐξωδίκου αὐτῆς ὑποθέσεως. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἡ ὑπόθεσις ἔλαβε πέρας. Δικαστικὴ ἀπόφασις ἀνεκήρυξε τὴν κυρίαν Βοδέν χήραν τοῦ ἀνδρός τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔφερε.

Παρῆλθον δεκατρία ἔτη ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Κ. Βοδέν.

Θὰ ὑπανδρευθῆ πάλιν; θὰ ζήσῃ χήρα; ἠρώτων πανταχόθεν.

Ἡ Κυρία Βοδέν δὲν ἦτο πλέον τόσον δροσερὰ ὅσον κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου τῆς, ἀλλ' ἐν τοσοῦτῳ ἦτο ἀκόμη ὠραία, ἔνεκα δὲ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως ἔλαβε λαμπρὰν περιουσίαν. Ἦτο νυμφευμένη, ἀλλὰ μίαν μόνην ἡμέραν. Ταῦτα πάντα συνέτεινον ὥστε νὰ ἔχη μνηστῆρας. Στίχοι, ἀνθοδέσμαι, γράμματα θεάτρου καὶ μουσικῆς συμφωνίας ἐπιπτον βροχιδὸν ἐκάστην πρωΐαν ἐπὶ τοῦ καλωπιστηρίου τῆς χαριέσσης χήρας. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα εἰς μάτην, διότι ἡ Κ. Βοδέν ἦτο ἀκλόνητος ὡς ἡ βασίλισσα τῆς

Ἰθάκης. Ἐλλαξε δὲ κατοικίαν ὅπως ἀποφεύγῃ τοὺς μνηστῆράς τῆς.

(Ἀκολουθεῖ).

N. ΜΟΣΧΑΚΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ἐπειδὴ ἡ μετ' ἐπιστασίας μελέτη τῆς Γραφῆς καὶ τῶν σχετικῶν πρὸς αὐτὴν βιβλίων εἶναι δύσκολος, διὰ τοῦτο τοῖς πλείστοις μένει ἄγνωστος ἡ καθαρὰ γνῶσις τοῦ ΑΔΗΘΟΥΣ βίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὅθεν πρὸς πλήρωσιν τοῦ κενοῦ τούτου συνέταξα τοῦτον τὸν βίον σαφῶς καὶ συνοπτικῶς ἐκ τῶν καθαρῶν πηγῶν τῆς Γραφῆς καὶ ἱστορίας. Προτιθέμενος δὲ τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ, ἐπικαλοῦμαι τὴν συνδρομὴν τῶν φίλων τῆς ἐρεῦνης.

Ἐν τέλει δὲ προστίθεται μετάφρασις τῆς πρὸς Διόγνητον ἀξιολογωτάτης καὶ ἀρχαίας ἐπιστολῆς, σχεδὸν δ' ἀγνώστου παρ' ἡμῖν, πραγματευομένης τὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τὸν βίον τῶν πρώτων χριστιανῶν.

Τιμᾶται δραχ. μιᾶς καὶ ἡμισείας
Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Φεβρουαρίου 1866.

Δ. Ι. ΚΟΜΠΟΘΕΚΡΑΣ.

Συνιστῶμεν εἰς πάντας τὸ ἔργον τοῦτο, τῆς μακρᾶς μελέτης καὶ τῶν πολλῶν καὶ εὐδοκίμων κόπων, τοῦ εὐπαιδευτοῦ κυρίου Δ. Ι. Κομποθέκρας, ὡς πολλοῦ λόγου ἄξιον.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τῆς ζωῆς σου περιέχω ἀκριβῆ περιγραφὴν·

Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς

Μὴ ἐπάνω μου ἐγγίσῃς·

Ἐπειδὴ σὲ θανατόνω καὶ μὲ μόνην τὴν ἀφῆν·

Π. Ι. Φ.